

САМО СЪ ЕДИНЪ НОЖЪ

Еднѣжъ била хваната въ пленъ една млада и хубава индианка. Завели я нѣкѣде далече отъ родината ѝ, гдето искали да я привикнатъ да живѣе като европейцитѣ. Но дивацитѣ мѣчно привикватъ да живѣятъ като бѣлитѣ, мѣчно се опитомяватъ. Тѣ постоянно тѣжатъ за роднитѣ си полета и планини, за своя простъ, но свободенъ животъ.

Като знаели това, европейцитѣ пазѣли пленницата да не би да избѣга, следѣли я постоянно и не я оставяли да се отклони отъ лагера нито една минута. И, въпрѣки това, не могли да я опазятъ.

Въ една тъмна нощъ, когато всички спѣли дълбоко, индианката се измъкнала незабелязано отъ лагера и избѣгала. Взела съ себе си единъ ножъ.

Бѣжанката не трѣгнала по посока къмъ своето родно мѣсто, но тъкмо на противоположната страна, защото знаела, че бѣлитѣ, щомъ узнаятъ за бѣгството ѝ, ще се спустнатъ да я гонятъ нататѣкъ и ще я хванатъ. Скитала дълго въ непознатъ край и най-после се изгубила съвсемъ.

Мѣстото било гористо, та въ него бѣжанката се криела добре. А че се е загубила въ този непознатъ и пустъ край, не се тревожила. Напротивъ. Тя била радостна, за-гдето се е спасила отъ рѣцетѣ на неприятелитѣ си, като вѣрвала, че единъ день все ще намѣри своето родно мѣсто. Дълго време скитала изъ гората, хранѣла се съ ягоди, съ медъ, съ други плодове и съ корени. Времето било топло и благоприятно.

Но ето че изведнѣжъ всичко се промѣнило: за-застудѣло, наближило зима. Бѣжанката разбрала, че презъ зимата да пѣтува е невъзможно. Трѣбвало да чака настѣпването на пролѣтѣта и тогава да продължи пѣтешествието си. Затова тя решила да се приготви да зимува въ гората.

Скоро индианката се заловила за работа съ своя ножъ — единственото ѝ сѣчиво. Избрала скрито, сгодено и запазено отъ вѣтроветѣ мѣсто и си направила колиба отъ брѣзова кора. Добила си огънь